

Des de Xangai

D'AQUÀ• I D'ALLÀ€. Temps enrere vaig ser al Brasil i, l'any passat, vaig ser a Roma, fent feines de professor ajudant en una universitat de la històrica capital romana. Però em va sortir una oportunitat que no vaig poder rebutjar: la de venir a treballar en una galeria d'art a Xangai.

Adrià Harillo en una zona concorreguda de carrers estrets i botiguers

Tenint en compte la meua formació en filosofia de l'art i en mercat de l'art, la idea era especialment interessant si es té en compte que el mercat de l'art xinès es troba en un moment -com en gairebé tot-, molt potent a nivell mundial. A més, tal com vaig reflectir en un article acadèmic publicat ja fa un temps, les contradiccions entre les dades econòmiques i les teories artístiques -encara gairebé completament occidentals-, fan que el context sigui d'allò més interessant i enriquidor.

Estic fent el doctorat a la Universitat Complutense de Madrid i a la Universitat de Florida i no podia deixar escapar aquesta oportunitat. A diferència del que pot semblar, l'adaptació a aquesta ciutat és molt senzilla. Tant que és plena d'expatriats, ciutadans d'altres llocs de la Xina, etc. De fet, es diu que només aproximadament un 20% de les persones que viuen a Xangai són de la ciutat, una dada que il·lustra força clarament quina és la realitat d'aquesta gegantina urbs de més de 20 milions d'habitants. La ciutat és molt moderna i, tot i que evidentment hi han alguns estàndards que són diferents dels d'Occident -com higiene o normes d'educació-, això no és un problema si un se'n fa a la idea i ja ha tingut experiències prèvies fora. Un dels principals problemes és que una gran quantitat de població no parla un anglès mínim, tot i que és una situació generalitzada en els casos de persones que parlen una llengua forta com l'anglès, el xinès o l'espanyol. Per fortuna, a la feina aquesta qüestió m'afecta poc. El meu entorn laboral és eminentment occidental: el meu cap és parisenc, hi ha nord-americans i altres xinesos, molts d'ells exresidents als Estats Units. Després d'haver viscut al Brasil, on la inseguretat és la norma, o a Roma (amb delictes similars als de ciutats com Barcelona), una de les coses més sorprenents de Xangai és la seva seguretat. Tot i que la policia va desarmada, que és una ciutat de luxe i molt potent econòmicament, amb grans quantitats de gent i molt turisme, no he percebut en cap moment sensació d'inseguretat ni n'he sentit casos.

La postal més típica de Xangai

La galeria on tinc la sort de treballar es troba a l'M50, el districte de l'art, on tot són galeries d'art i alguns restaurants. Això permet que les persones interessades (ja sigui públic comprador, per oci, per formació, etc.) puguin apropar-s'hi, entrar a les galeries, demanar o establir relacions, etc. Malgrat tenir els meus dubtes sobre si aquest tipus d'organització millora o no la creació artística (per influència), aquesta naturalització de les galeries i l'aproximació a la gent ja és, de per sí, un gran benefici.

Adrià Harillo Pla és filòsof i treballa en una galeria d'art a Xangai (Xina)